

HET LEIDSCHÉ STUDENTENVRIJWILLIGERSCORPS.

Te Katwijk zijn er de vorige week door het Leidsche Studenten-vrijwilligerscorps „Pro Patria” schietwedstrijden gehouden. Onze foto geeft een groep der deelnemers en officieel genoodigden. In het midden der 1e rij zittend Majoor Muller Massis, vertegenwoordiger van den Minister van Oorlog, rechts: de territoriale bevelhebber in Zuid-Holland, kol. van Haek.

SCHAKEN.

De Residentie-Schaakclub herdacht 8 Februari i.l. haar 5-jarig bestaan. Als slot van de feestviering werd er den 12en Februari een simultaan-séance gegeven door het eereid den heer te Kolsté. Onze foto geeft het bestuur der Residentieclub met eenige leden. Zittende v.l.n.r. de heeren J. C. Lippe; G. H. W. Moolenbel; J. W. H. J. Wil-denboer; G. C. Herweijer; P. N. Misset, resp. comm., secretaris, voorzitter, penningm., comm. De club oefent Donderdagsavonds „Café Nationaal” Pinsengracht 2.

HOE IK BEROEMD WERD

door G. A. DIETERLE

Mijn lange zwarte lokken, die vroeger door menige blanke vrouwenhand werden gestreeld, zijn nu wit en schaarsch. De bohémien Willet is nu de beroemde fresco schilder Willet, die met z'n penseel fortuin heeft gemaakt. En waarlijk, ik erken het eerlijk, m'n fortuin en m'n beroemdheid heb ik niet aan m'n verdiensten maar aan een toeval te danken. Als ik dien duivelschen Soebramanie nooit ontmoet had, zou ik nimmer de muren van het kasteel van Lady Mirleton met fresco's voorzien hebben, en als ik dat niet gedaan had, dan zou niemand ooit van m'n bestaan gehoord hebben. M'n fresco's hebben absoluut geen artistieke waarde, maar de pers roemde ze om bij Lady Mirleton in het gevele te komen. De bladen schreven zelfs dat de kunstwereld Lady Mirleton niet genoeg kon prijzen om de ontdekking van zóó een talentvollen schilder. In haar kringen was zij een toonaangevende figuur en om haar ontdekking te adreneren, verzocht mij een groot deel van haar vrienden en vriendinnen, die alle tot den oud Engelschen adel behoorden, de muren van hunne kasteelen met fresco's te beschilderen. Ik werd zelfs populair en er kon niets in de kunstwereld gebeuren of ik moest in de kranten m'n meening er over zeggen. M'n werk was in de mode en ik maakte het fortuin, waarvan ik nu in een „dolce far niente” leef. In Montmartre dacht men anders over mijn werk en fluisterend noemde men mij den aanbieder van Lady Mirleton.

En toch was dit niet zoo . . . Niemand heb ik de geschiedenis verteld, die menig schrijver van sensatie romans genoeg stof voor een boek van tien deelen zou geven, met een titel „Van misdadiger tot beroemd Kunstenaar” of zoo iets dergelijks. Zeven-en-twintig jaar is het geleden, dat het geluk op me neerplofte . . . Je behoeft waarlijk geen genie te zijn om beroemd te worden. Een gelukje moet je hebben, anders niet. Laat ik hog eens nagaan hoe alles ook weer gebeurd is . . . Ik was toen dertig, en op de boulevards verkocht ik aan vreemdelingen kartonnen kaartjes, waarop ik midinettes, Parijsche types en gezichten van Parijs met waterverf geschilderd had.

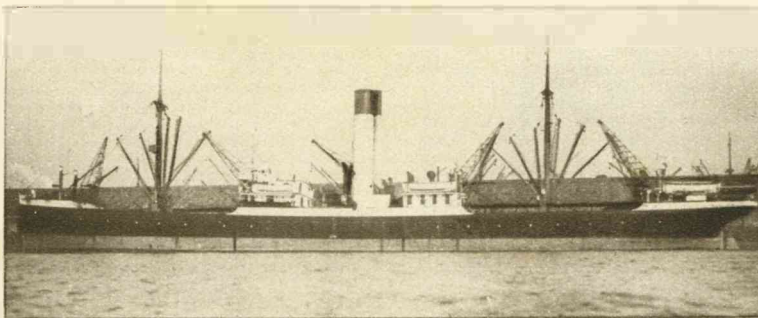
„Hand-painted” riep ik den Amerikanen en Engelschen toe en ze kochten ze grif. In het seizoen had ik volop geld, maar als dat achter den rug was, dan zat ik over m'n ooren in de dalles en gevoelde ik dikwijls veel lust om een tijdje op den bodem van de Seine verblijf te houden.

Ik woonde, even buiten Parijs, in een krot van een woning, dat onteigend was en dat de eigenaar voordat het gesloopt zou worden, voor een prikkie aan een paar bohémiens verhuurd had.

Op een avond, toen ik weer zat te piekeren over mijn rampzalige ingeving om kunstschilder te willen worden, werd de deur van m'n kamer geopend. Het was Soebramanie, de Indische dichter, zooals wij hem noemden, die zijn donkeren kop om de deur stak. Ik had kennis met

hem gemaakt bij Madame Tussor, waar wij altijd aten, mits we één franc voor 'n diner konden betalen. Hij was 'n excentrieke persoonlijkheid en niemand wist met zekerheid te zeggen wat hij uitvoerde. Wel is waar verscheen zoo nu en dan in een of ander Engelsch Magazijn een artikel van hem, maar de opbrengst daarvan kon hem niet in staat stellen zoo te leven als hij deed en zich zoo goed te kleeden als hij naar de Grand Opera ging.

Bij intuïtie moest niemand iets van den „chocolatier”, zooals wij hem noemden, hebben en zijn gezwets over Oostersche wijsheid, waarop hij al z'n kennissen trakteerde, werd nooit au sérieux genomen. — „Aha, monsieur l'artiste! Wat zeg je ervan. Ik woon hier ook,” riep hij uit toen hij binnen kwam en op een kist ging zitten.

DE HANDELSSOORLOG.

Het Engelsche stoomschip „Laertes”, dat door het optreden van den kapitein den Duitschen onderzeeër „U 2” wist te ontkomen en slechts met eenige materiele schade te Amsterdam binnenkwam.

„Je hebt zeker geen geld . . . Artisten hebben nooit geld . . . Maar ik kan je helpen . . . We kunnen samen veel geld verdienen . . . en je zult niet meer lachen om de stille Oostersche kracht . . . Ik kan dat alléén verdienen, maar ik vind je sympathiek. We verdienen het samen.”

Dat was het begin van den korten weg naar mijn fortuin.

De Indiër zat tegenover me en lachte me toe als een jonge coquette vrouw, terwijl zijn oogen vreemd glansden.

Ik verlangde natuurlijk niets liever dan veel geld te verdienen en vroeg hem wat voor een zaak we samen zouden maken. Hij liet mij een krant zien waarin gemeld werd dat Lady Mirleton aan een soirée bij Baronesse du Reusz zou deel nemen en dat zij een waarde van twee honderd duizend francs aan sieraden zou dragen, waarvan haar diadeem

het grootste gedeelte uitmaakte. — „Lady Mirleton geeft mij den diadeem . . . en wij verkoopen hem.”

Ik moest lachen en hij werd boos. „Ik dwing haar met mijn geheimzinnige kracht mij dat sieraad te geven . . .” riep hij woedend uit. Ik lachte nog luider. Hij stond op en terwijl hij op m'n schouder klopte, zeide hij: „Monsieur l'artiste, op jou heb ik geen invloed, ik heb het al geprobeerd; maar op Lady Mirleton wel, en ik kan haar laten doen wat ik wil . . . Zullen we vrienden zijn, ja of nee! We deelen samen. Diefstal is het niet, zij gééft mij den diadeem!”

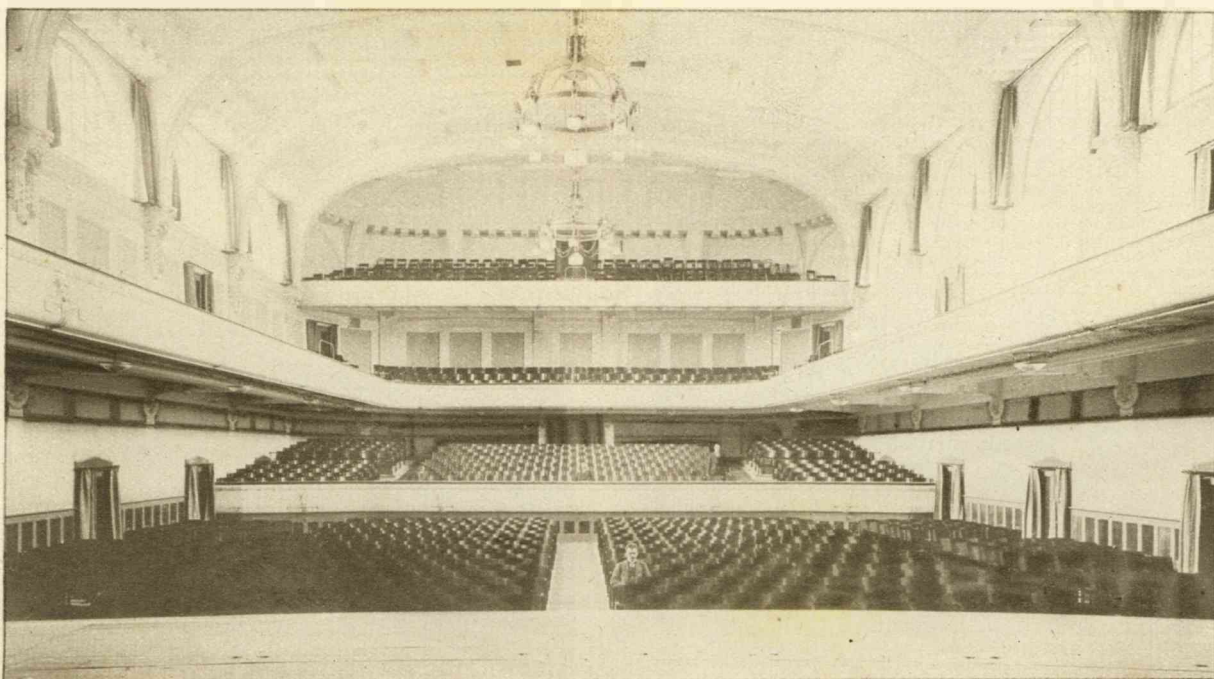
Onverschillig stemde ik toe, want ik dacht dat het niets anders dan opsnijderij zou wezen en bovendien vond ik het avontuur wel geschikt om mij in mijn vervelend bestaan wat emotie te geven. Samen zouden we in het Bois de Boulogne het rijtuig van de Lady opwachten en hij zou het doen stilhouden en den diadeem in ontvangst nemen, terwijl ik op den achtergrond moest blijven. Hij vertelde mij dit op een toon, waaruit je voelde, dat hij elke mislukking uitsloot.

We wisten dat de Lady om elf uur van Baronesse du Reusz zou vertrekken en stonden op genoemd uur in het „Bois” op het rijtuig te wachten. Soebramanie zeide geen woord tegen me; ik gevoelde een vreeselijken angst in mij opkomen en had gaarne teruggekeerd als ik gedurfd had, maar de vreemde uitdrukking op het gelaat van den Indiër weerhield me.

Een rijtuig met twee paarden bespannen naderde, hij kneep me in den arm en fluisterde mij toe: „Spreek geen woord, blijf achter dien boom staan en verroer je niet.” Daarna ging hij midden op den weg het rijtuig te gemoet. Hij strekte de armen, de koetsier hield de paarden in en het rijtuig stond stil. De koetsier bleef roerloos op den bok zitten en de paarden stonden als versteend. Ik sloop naderbij en in het schijnsel van de lantaarn zag ik de Lady het portier openen. Zij scheen zeer geschrokken te zijn. Soebramanie keek haar met zijn groote oogen strak in het gelaat en de uitdrukking van schrik verdween van haar gezicht. In plaats daarvan kwam een glans van rust, zooiets als men bij sluimerende menschen ziet. De Indiër zwaaide met zijn armen, deed eenige passen achteruit en daarna eenige vooruit . . . De Lady nam den diadeem uit het haar en overhandigde dezen aan Soebramanie, zonder haar oogen, noch haar lippen ook maar even te bewegen. Daarna sloot ze het portier weer. Hij liep nu met de armen zwaaiend achteruit, zag den koetsier aan en streek over de hoofden der paarden; onmiddellijk daarna reed het rijtuig verder alsof er niets gebeurd was.

„Monsieur l'artiste, voilà!” riep hij mij toe, terwijl hij mij den diadeem toereikte. De steenen fonkelden in het bleek maanlicht, dat door de kruinen der boomen op het pad viel. Ik kon niet spreken, ik was perplex; en voor ik mijn bezinning terug kreeg, had hij mij het kleinood in de handen gedruwd. Doch eensklaps begon hij als een razende te schelden en te tieren, in een taal, die ik niet verstond, om daarna mij toe te schreeuwen, dat ik naar huis moest gaan, daar hem nog iets te doen overbleef, wilde het niet slecht met ons beiden afloopen. „Ik had moeten meerijsen, bonne nuit, monsieur l'artiste” riep hij zenuwachtig uit en holde het rijtuig na.

Ik bedacht me geen oogenblik, verborg 't kostbare sieraad zoo goed mogelijk en in het donker van het struikgewas volgde ik hem zoo snel en ge-

EEN SIERAAD MEER VOOR NIJMEGEN.

Hierboven een kijkje vanaf het tooneel in het nieuwe concertgebouw „De Vereniging” te Nijmegen. (foto P. H. Kouw).